

redeligste vilje til at hjælpe og arbeide med i trofast samvirken for det fælles samfund og det fælles fædrelands vekst og fremgang.

Efterat forslag om saavel politisk som kommunal stemmeret, indsendt saavel fra Kvindestemmeretsforeningen som fra den senere stiftede Landskvindestemmeretsforening, var blet debateret og nedvoteret i Stortinget henholdsvis i årene 1890, 1893, 1895 og 1898, blev *kommunal stemmeret* paa visse censusbetingelser indrømmet kvinderne i 1901. Samme aar forelaa ogsaa forslag om politisk stemmeret for kvinder, men saavel da som i 1903, da den kom igjen, faldt den. I 1907 fik kvinderne ogsaa politisk stemmeret paa samme betingelser som de i 1901 fik kommunal. I 1910 blev den kommunale utvidet til almindelig for alle kvinder, like ret med mændene i de kommunale anliggender. En seier, som vi med glæde noterte. —

I 1911 faldt atter den almindelig politiske stemmeret for kvinder. — Men nu igaar, den 11te juni 1913, *fuld politisk ligestilling med mændene*. Ugifte som gifte kvinder — naturligvis. (Der spørres ikke om mændene er gifte eller ugifte, naar de skal ha stemmeret, og det spiller heller ikke nogen rolle for det kommunale eller sociale arbejde, der skal præsteres). *Uten debat og enstemmig gik forslaget igjennem*. Alle partier stod samlet om denne sak nu. Retfærdighetskravet var gaat dem alle i blodet, og det maatte ske fyldest. —

Det var en høitidig kveldstund. Vetospøragsmaalet, der har været en gjenganger i saa mange aar, var netop med stor bravur brakt ut av verden og forhaabentlig skrinlagt for alle tider! En kortere debat hadde derpaa været oppe, om at sænke aldersgrænsen for stemmeberettigede borgere, mænd og kvinder, til 21 Aar. Forslaget faldt. Klokken var blit 10, og endelig gik man over til behandling av Landskvindestemmeretsforenings forslag om almindelig politisk stemmeret for kvinder paa samme vilkaar som mændene har den. —

Regjeringen hadde opnævnt to kvinder som sine delegerede ved stemmeretskongressen i Budapest. Den ene, *fru F. M. Quam*, var allerede tat avsted for at kunne være med ogsaa i Wien, mens den anden, *frk. Gina Krog*, var tilstede i tinget, færdig til næste dag at reise med utfaldet av avstemningen til kvindernes verdensmøde. — Der hersket den dypeste stilhet. Præsidenten refererte forslaget. »Begjærer noen ord?» — Nei, ikke een hadde noet mere at si. Saken var utdebateret. Principet anerkjendt av alle. Præsidenten foretok derefter avstemning ved navneprop. Lutter ja'er over hele linjen! Ikke et nei i noens mund! Saa langt var vi altsaa kommet! Alle tidligere anvendte argumenter mot kvindestemmeret kjendte for døde og magtesløse at være! Høire og venstre, frisindede og socialdemokrater, som én mand var de enige om, at nu kunde de ikke staa imot lenger. For nu var, efter alles mening, tidens fylde kommet!

Umiddelbart efter avstemningen kom flere av regjeringens medlemmer og mange av stortingets repræsentanter hen til de i diplomatlogen samlede kvinder og lykønsket dem med seiren. Kvinderne enedes om i deputation, efter mødets slutning, at søke foretræde hos stortingets præsidentskap. Og klokken henimod 11 om kvelden blev de motat av begge præsidenterne og sekretæren. —

Frk. Gina Krog tolket kvindernes følelser i omtrent følgende ordelag: »Det er som et under, det vi har oplevet idag! Da vi begyndte i 1885 var vi noen faa kvinder uten indflydelse. Men vi hadde motet, og vi hadde troen. Og vi har set det og følt det, at med troen kan der flyttes berge. Det er skjönt, det vi har oplevet ikveld, og det vil bringe ære for Norge og dets mænd, som tok dette skridt. Jeg reiser nu til møtet i Budapest, hvor kvinder fra hele verden har sat hverandre stevne; samlet staar de der om denne sak. Og med glæde vil de hilse og motta budskapet om, at vi norske kvinder har faat vor stemmeret paa samme vilkaar

som I mænd har den. Hjertelig tak fra os alle!» —

Aftenens fungerende præsident, soren-skriver Aarstad, svarte straks med følgende ord, som han fremførte med stor varme og høitidelig alvor: »At dette har gaat slik, skyldes først og fremst det arbeide, som er gjort av dygtige og intelligente kvinder. Men dernæst ogsaa, at vi mænd har hat troen paa, at det vilde bli til landets bedste, at kvinderne kom med!» —

Kvinderne holdt derpaa en liten improviseret fest i Teaterkafeen. — Telegram om utfaldet sendtes straks til Mrs. Chapman Catt i Wien.

Maatte nu de gjæve norske mænds tro paa kvinderne forplantes til og vokse i mange andre mænds sind, saa deres argumenter mot kvindestemmeret faldt ett for ett, og det ene land efter det andet gav sine kvinder den ret, i fuld forvisning om, at de ved at øve den retfærdighet opnaadde det bedste for sit land! —

Med hjertelig hilsen til alle mine stemmeretsvenner rundt om i Danmark! —

Kristiania, 12te juni 1913. Deres
Fr. Mørck.

Landsmødet i København den 12. og 13. Oktober 1913.

Da det er af yderste Vigtighed, at vort Landsmøde d. 12.-13. Okt. samler Repræsentanter for *alle* vore Foreninger og saa mange som muligt fra hver Forening, minder vi disse om at vælge det størst mulige Antal af Delegerede og Suppleanter.

De Delegerede, som ønsker at indkvarteres, bedes snarest mulig at indsende deres Navn og Adresse til undertegnede.

Vore Medlemmer opfordres ligeledes *indtrængende* til at huske Landsforbundets *Tombola* og at sende deres Bidrag til Frk. S. Orth, Pilestræde 47, København K,